

Ի Ն Կ Ա Ր Ա Գ Ի Ր

ՊԱՏԵՐԱԶՄԻՆ ԴԱԴԿԱՅ ԸՆԴԴԷՄ ՍԿԻԻԹԱՅ

Ձե՛կ յերկիր տիւեալ արիւնյն ըզգեղեցիկ իւր ճաճանչ,
Տիր տիւեին յերես դաշտին արիք հուժկաք քաջաորանչ,
Երկարաց խիտ խրինջիւն քաջաց մարտկայն ահեղ դռնուն,
Տրտունջ ՚ի վեր բիւր հանէին, անդ ՚ի խորան Արշալուստն :
Վեհ քաջարանց պարագլուխ վեր երեւէր արին Վադիկ,
Խորխոյս կարգայր խրխտ անդ արանց քաջամարտիկ,
Ոյր գեղ զիմացն բոսորաբուզիւ ծաւալէին վարդի հանդոյն,
Քան զոր ոչ գարնան ձեռքեր ներկեցին ոչ կարմրագոյն :
Յերկոցունց կողմանց շեփորք հնչեցին ահեղաշունչ,
Եւ անդէն գունդագունդ խռովէր մարտիկն հանեալ շունչ,
Որպէս առիւծ քաջ ահեղ և որպէս զինձ կատաղի,
Որք ՚ի յօշել զիրեարս ժայթքեն փրփուր վրիժուց ՚ի դաշտի :
Սոյն այս գունակ վարէր Վադիկ սեաւ զերիվար ՚ի խրխտ,
Եւ ձորք անտառք ընդ սմբակաւրն դնգային սրտորնդոտ,
Եւ ընկեա իւր քաջասլիքի լար աղեղան ձգէր ՚ի բաց,
Որ գետս գործէր ապաժուժի լիճ յարեանէ թշնամեաց :
Ենդ ոգի առեալ կրկին Հայագունդըն զիմադրաւ
Վրէժ խնդրէր սուրբ արեան իւր եղբարցն ՚ի զրաւ,
Ի յաղթանակ և կամ ՚ի մահ խիտ մղերով զանձն զգաստ
Բղձանտ ոտին հաւատոյ ձգել յերկիր ՚ի տապաստ
Ենդ եր իսկ քառմնեւի տեսարան անդ ահաւոր,
Որ զդաշտըն շեղջաշեղջ զխակամբ ծածկէր բոլոր,
Գուժ ոչ էր անդ և բնաւ սիրտ կարեկիր մի մարդոյ,
Ուստի երբէք ծաւալէին շառաւիղք խուն մի սիրոյ :
Եւ զէն և եթ սուր հատու վրէժ ՚ի դաշտի անդ ճոճիւր
Եւ զբօշակ մահուն անգութ բարձրաճակատ ծանիւր,
Ո՛ր վայրկեանին սոսկալի ո՛վ հողմոյն մահաշունջ
Ենդ հոգեակք հաղարք բիւրք թռչին յերկին վեր անշունչ :
Եւ ահա չեւ արեւուն եղեալ փայլ ՚ի մուտս իւր
Շիջան անդ ողջ արիք Ալիւթացն Իսպառուպուռ,
Յաղթանակն անդ ՚ի յոյս կանգնեցաւ բարձր ՚ի գլուխ
Օրր արեամբ Ալիւթացուն ներկեցին քաջ Հայքն ՚ի թուխ :

Կ. Տ. Մ.